

andet, der følger af sig selv, f. Eks. at naar en Sparer har Penge til gode, bliver det Genstand for Aftale mellem ham og Sparekassen, under hvilke Former disse Penge kan trækkes ud. Det er overhovedet ikke Hensigten at paalægge Sparekasserne eller Sparerne Baand og Gener ud over det, som følger af Sagens Natur, saa længe Sparekassen ikke tilstræber at gaa ud over det, som er dens egentlige Formaal.

Det ærede Medlem fremdrog en Del Detailspørgsmaal, som han havde Betænkeligheder ved, og det tjener mig ogsaa paa disse Punkter til Beroligelse, at det, han ankede over, i alt væsentligt er Bestemmelser, som ligeledes fandtes i det tidligere Forslag. Han mente saaledes, at det kan være noget vanskeligt for smaa Sparekasser til enhver Tid at føre to Kasseböger; men dette er tidligere vedtaget. Det samme gælder den Bestemmelse, at der skal gives Underretning til Kautionisterne i Tilfælde af, at Debitor udebliver med Renter eller Afdrag ud over den fastsatte Tid. Denne Bestemmelse, der i sin Tid er bleven indsat vistnok paa Initiativ af et Landstingsmedlem, kan jeg ikke opfatte anderledes end som betydende, at hvis Sparekassen undlader at gøre denne Meddelelse, taber den sit Regreskrav overfor Kautionisterne; ellers vil jo Undladelse af at give den foreskrevne Meddelelse være retlig betydningsløs. Det samme, nemlig at det er tidligere vedtaget, gælder Bestemmelsen i § 13 om, at det skal være Sparekasserne tilladt at ansætte ved Regnskabsopgørelsen deres Obligationsbeholdninger til en Kurs opgjort efter et Gennemsnit af 10 Aar. Der har tidligere været Tale om 3 Aar; dette Tal er under Forhandlingerne paa Rigsdagen blevet sat op til 10 Aar, og da dette stemmer med et Ønske, som i alt Fald en stor Del Sparekasser nærer, har jeg ikke fundet det rigtigt at modsætte mig det, uagtet jeg erkender, at 10 Aar er en meget lang Tid at tage som Gennemsnit. — Det ærede Medlem mente, at det er for kort en Frist at sætte 3 Månedes for Tilbagebetaling af Laan, som en Sparekasse optager for at møde sine Forpligtelser. Dette er jo en Skønssag, og det er et Punkt, hvor jeg ikke kan have noget imod at overveje, om det er rigtigt at sætte en længere Frist. Men jeg maa dog gøre opmærksom paa, at det er udtrykkelig foreskrevet, at det er Handelsministeren tilladt at indrømme Afvigelse fra den nævnte Bestemmelse. Bemyndigelse for Administrationen til at tilstaa Dispensationer gaar overhovedet gennem hele

Lovforslaget til Betyggelse for Sparekasserne. Ved at tillade Handelsministeren at fravige Lovens Regler, naar Omstændighederne tilraader det, er der skabt et Værn imod, at Sparekasserne skulde være unødigt stærkt bundne og bastede ved de i Loven indeholdte Regler.

Jeg tror ikke, at der er Grund for mig til at gaa yderligere ind paa Enkeltheder, som lettest og bekvemmest lader sig behandle i et Udvalg. Jeg ønsker dog at tilføje overfor det ærede 10de landstingsvalgte Medlem (Jørgen Berthelsen), at naar jeg forleden sagde, at Bestemmelsen i det ældre Lovforslag om Fiksering af Sparekasserenten hang sammen med Krigstilstanden, saa sigtede jeg derved til, at der i det nævnte Lovforslag findes den Bestemmelse, at kun de Kreditforeninger skal komme i Betragtning, hvis Obligationer i Slutningen af Juni 1914 noteredes paa Københavns Børs. At det i øvrigt allerede tidligere har været Genstand for Overvejelse at fiksere Sparekasserenten, har det ærede Medlem jo fuldkommen Ret i. Jeg tror ikke, det er hensigtsmæssigt at gøre dette; jeg tror, at det at ville foreskrive en dog altid vilkaarlig Rentesats vil medføre betydelige Gener, og det er mig ikke klart, hvilke Fordele der egentlig derigennem skulde vindes. Noget lignende gælder den Indvending, som baade det ærede Medlem og det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Lewinsky) fremførte med Hensyn til den Ændring, som er sket i Sammenligning med det sidste Lovforslag vedrørende de allerede bestaaende Sparekasser, i hvilke der ikke findes Garanter. I det i 1915 fremsatte Lovforslag fandtes den Bestemmelse, at Tilsynsraadet skulde udnævne et Repræsentantskab paa mindst 25 Medlemmer, som skulde have den Opgave at fungere som Generalforsamling paa samme Maade som Garanterne. Denne Bestemmelse er her frafaldet, og man har foreslaaet i Stedet for at blive ved det, som faktisk er Tilfældet med Sparekasser af denne Art, nemlig at der findes et Tilsynsraad, hvilket ikke maa være under en vis Størrelse; det skal bestaa af et vist Antal Medlemmer og vil have at udøve samme Funktioner som Generalforsamlingen der, hvor der findes Garanter. I Virkeligheden er Forskellen mellem disse to Ordninger meget ringe; thi naar det er Tilsynsraadet selv, som udnævner Repræsentanterne, og Repræsentanterne i Tilfælde af Ledighed atter supplerer sig selv, bliver den Karakter, som Repræsentantskabet faar, meget nær den samme som den,